

Arrest

nr. 170 737 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 21 augustus 2013 meldt de verzoekende partij zich aan als slachtoffer van mensenhandel. De verzoekende partij ontvangt een attest van immatriculatie, later omgezet in een A-kaart, na verlenging, geldig tot 18 februari 2015.

1.4. Op 2 februari 2015 heeft het Parket van de procureur des Konings te Mechelen een negatief advies inzake het onderzoek.

1.5. Op 16 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 24 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 20.10.2010 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 07.11.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 08.11.2013. Het feit dat de asielpcedure iets meer dan 3 jaar heeft geduurd, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Op 21.08.2013 meldde betrokkene zich aan als slachtoffer van mensenhandel en werd in begeleiding voorzien door vzw Payoke. Betrokkene werd om die reden eerst in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, later omgezet in een (tijdelijke) A-kaart. Op 02.02.2015 gaf het Parket van de procureur des Konings van Mechelen een negatief advies inzake het onderzoek "slachtoffer mensenhandel". Hieropvolgend werd de begeleiding door vzw Payoke stopgezet op 03.02.2015 en werd de A-kaart van betrokkene ingetrokken. Sindsdien bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is bij Update Pro en voordien ook werkzaam was in het kader van interimactiviteiten, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten of zolang betrokkene over een legaal verblijf beschikte. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 08.11.2013 én zijn legaal verblijf in het kader van "slachtoffer mensenhandel" werd stopgezet op 03.02.2015, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Ook het feit dat betrokkene samen met zijn zus, die de Belgische nationaliteit heeft, een BVBA heeft opgericht waarvan hij aandeelhouder is en tevens benoemd werd als statutair zaakvoerder, kan evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat zijn zus zijn activiteiten niet tijdelijk zou kunnen overnemen en dit in afwachting tot betrokkene (eventueel) kan terugkeren naar België. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn

verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij bovendien hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Immers, uit het asielrelaas van betrokkene blijkt dat hij nog diverse familieleden heeft in Iran. Bovendien verbleef betrokkene ruim 23 jaar in Iran en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Om die reden kan de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert oktober 2010 in België, volgde taallessen en legde een taaltest af op interuniversitair niveau en is werkwilgig) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van een substantiële vormvereiste meer bepaald de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9, 9bis, 61/1, 61/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 110ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Schending van een substantiële vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), schending van de artikelen 9, 9 bis, 61/1, 61/5 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending art. 110ter van het KB van 8 oktober 1981, schending zorgvuldigheid beginsel en redelijkheid beginsel en proportionaliteits beginsel.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie bv. RvS 02.02.2007, nr. 167.407, RvS02.02.2007, nr. 167.411, RvV 14.06.2011, Tijdschrift Vreemdelingenrecht 2011, aflevering 4, 352, met noot).

Daarbij dienen de opgeworpen middelen eveneens te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële (naast de formele) motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van een materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht evenwel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 07.12.2001, nr. 101.624).

In casu heeft de overheid art. 9bis van de wet van 15.12.1980, de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden door te oordelen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

De bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is gebaseerd op enkele administratieve onjuistheden en aangenomen feiten.

Er werd ten onrechte van uitgegaan dat op datum aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis de heer R.L. (...) niet zou beschikken over een geldig verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat de begeleiding van Payoke zonder meer stopgezet werd op 03.02.2015 en de A kaart van betrokkene werd ingetrokken, waardoor sinds die datum de heer R.L. (...) zich in illegaal verblijf zou bevinden, dit terwijl er geen intrekkingbeslissing genomen werd m.b.t. de A kaart die geldig was tot 18.02.2015, zodat de aanvraag machtiging tot verblijf die ingediend werd op 13.02.2015 wel degelijk plaatsvond op een ogenblik dat de heer R.L. (...) rechtmatig en rechtsgeldig op Belgisch grondgebied verbleef.

Art. 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

Als algemene regel geldt bijgevolg dat de machtiging om langer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt de vreemdeling evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden waarvan sprake in art. 9bis Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te krijgen.

De toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet houdt m.a.w. een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid op de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het niet aanvragen van een machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er een reden is de vreemdeling te machtigen langer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken diende bijgevolg na te gaan of de aanvraag van verzoeker regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te beantwoorden.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat op 03.02.2015 de begeleiding door de vzw Payoke werd stopgezet en de A kaart van betrokkene werd ingetrokken.

Sindsdien bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf".

Dat op datum indienen aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis de verblijfskaart van betrokkene (tijdelijke A kaart) niet ingetrokken was en verzoeker bijgevolg nog regelmatig op Belgisch grondgebied verbleef.

Dat dit bevestigd wordt door het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken Stad Mechelen die geen attest van afname betekende aan de heer R.L. (...) en daartoe ook geen enkele opdracht kreeg vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in toepassing van art. 26/2/1 § 1 van het KB van 08.10.1981 verzoeker de nodige bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden bedoeld in art. 9bis van de wet bijvoegde.

Dat uitdrukkelijk in het verzoekschrift vermeld werd dat "hij heeft op datum van huidig verzoekschrift geldig verblijf in België en doet dus zijn aanvraag vanuit geldig verblijf en

dient m.a.w. de buitengewone omstandigheden om machtiging aanvraag tot verblijf te doen niet aan te tonen, aangezien hij zijn verzoek tot verblijfsmachtiging doet vanuit legaal verblijf".

Door voor te houden dat de A kaart ingetrokken was, waarvan evenwel geen enkel bewijs wordt voorgelegd en er geen toepassing werd gemaakt van art. 110ter van het KB van 08.10.1981: "indien de vreemdeling zich in de artikelen 61/2 § 3, art. 61/3 § of in art. 61/4 § 2 van de wet bepaalde omstandigheden bevindt kan de minister of zijn gemachtigde op elk moment een einde maken aan de in art. 61/2 § 2 van de wet voorziene termijn of een einde maken aan de tijdelijke machtiging tot verblijf. Er wordt overgegaan tot het intrekken van het document en een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13 wordt betekend", de bestreden beslissing de geijkte wettelijke weg niet respecteert immers noch beslissing op grond van art. 110ter van het KB noch betekening van de bijlage 13 vond plaats.

Dit wordt bevestigd door het schrijven van Payoke en de Dienst Vreemdelingenzaken Mechelen.

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht en de geldigheid van de A kaart dit afgeleverd is aan verzoeker in toepassing van art. 61 § 1 en § 2 van de wet van 15.12.1980 waarbij verzoeker gemachtigd werd tot verblijf tot 18.02.2015 als mogelijk slachtoffer van mensenhandel nu hem geen beëindigingsbeslissing betekend werd noch in toepassing van art. 61/4 van de wet van 15.12.1980 noch in toepassing van art. 110ter van het KB van 08.10.1981.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om wettig de bevinding die tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17.12.2003, nr. 12650020).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met het feit dat de geldige verblijfskaart van verzoeker niet ingetrokken was, noch hem bevel om het grondgebied te verlaten betekend was.

Het loutere feit dat het openbaar ministerie op 02.02.2013 besloot tot seponering zonder dat de heer R.L. (...) hiervan op de hoogte was, laat staan enig verweer kon tegen voeren – laat niet toe automatisch te besluiten tot beëindiging van het rechtsgeldig verblijf, verblijf dat op grond van de hem afgeleverde verblijfskaart rechtsgeldig was tot 18.02.2015.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker nog steeds rechtsgeldig op Belgisch grondgebied verbleef op datum van zijn aanvraag.

Bijgevolg wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14.02.2006, nr. 154954, RvS 02.02.2007, nr. 167411).

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van de beslissing de Staatssecretaris zich steunt op alle gegevens van het betreffende dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motivering van de beslissing tot onontvankelijkheid blijkt dat ten onrechte wordt voorgehouden dat op datum aanvraag verzoeker zich in illegale toestand zou bevinden, dit terwijl hij nog steeds beschikte over zijn verblijfskaart.

Bovendien verliest de bestreden beslissing uit het oog dat verzoeker vanaf 20.10.2010 onafgebroken rechtsgeldig op Belgisch grondgebied verbleef, hier zijn sociaal leven heeft opgebouwd.

Dat de beslissing tot seponering pas kon aangevochten worden door verzoeker nadat deze inzage in het strafrechtelijk dossier verkreeg, wat noodzakelijkerwijze het afsluiten van onderzoek dat noodzakelijk geheim verloopt, door het openbaar ministerie verondersteld en het verkrijgen van toelating tot inzage.

Dat door verzoeker naast zijn voortdurend geldig verblijf op datum aanvraag bovendien aangevoerd werd dat hij sinds oktober 2010 en dus nagenoeg 4,5 jaar legaal op Belgisch grondgebied verbleef, hij hier werkte en een aantal verplichtingen heeft opgenomen, ook in het kader van de samen met zijn Belgische zuster opgerichte bvba.

Dat het geheel van de aangevoerde omstandigheden:

- langdurig voorafgaand legaal verblijf eerst als kandidaat politiek vluchteling later als mogelijk slachtoffer van mensenhandel en dit gedurende 4,5 jaar?
- tewerkstelling in België en aandeelhouder en zaakvoerschap in een Belgische vennootschap
- de aanwezigheid van Belgische familieleden (zuster)
- verregaande integratie en uitbouw sociaal leven in België

- de beslissing tot seponering van het dossier ME55F103540/3 van het parket van Mechelen werd zonder enige voorafgaande verwittiging van verzoeker genomen die zich hier op geen enkele wijze voorafgaand het nemen van de seponeringsbeslissing heeft kunnen verweren.
- door verzoeker werd na toelating inzage bijkomend onderzoek gevraagd waarover nog geen uitsluitsel is geboden.
- verzoeker werd van de ene op de andere dag uitgesloten van geldig verblijf, nu zijn kaart na 18 februari 2015, gelet op de seponeringsbeslissing van het Openbaar Ministerie niet verlengd zou worden. Er werd hem evenwel geen attest van afname of bevel het grondgebied te verlaten betekend.
- verzoeker werd van de ene op de andere dag geconfronteerd met de gevolgen van de beslissing van de Procureur des Konings waarbij hem de mogelijkheid werd ontnomen om zijn verblijfsstatuut te versterken of veilig te stellen
- verzoeker zag zich bijgevolg verplicht alsnog verzoek machtiging tot verblijf in te dienen op grond van art. 9 bis en dit op een ogenblik dat hij nog legaal verblijf had.

Al deze omstandigheden samen maken dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en dat de bestreden beslissing het bestaan van deze buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker miskent minstens niet geldig gemotiveerd waarom de aanvraag niet vanuit Belgisch grondgebied zou mogen plaatsvinden."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.5. In voorliggende zaak oordeelde de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. De buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, werden niet aanvaard of bewezen.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde er ten onrechte van uit is gegaan dat op datum van de aanvraag zij niet zou beschikken over een geldig verblijf, dat ten onrechte wordt voorgehouden dat de begeleiding van Payoke zonder meer stopgezet werd op 3 februari 2015 en de A-kaart van de betrokkene werd ingetrokken, waardoor zij sinds die datum zich in illegaal verblijf zou bevinden, dit terwijl er geen intrekingsbeslissing genomen werd ten aanzien van de A-kaart die geldig was tot 18 februari 2015 zodat de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die ingediend werd op 13 februari 2015, wel degelijk plaatsvond op een ogenblik dat zij rechtmatig en rechtsgeldig op het Belgisch grondgebied verbleef. De verzoekende partij betoogt dat op datum van het indienen van de aanvraag haar verblijfskaart niet was ingetrokken en zij bijgevolg nog regelmatig op het Belgische grondgebied verbleef, dat dit bevestigd wordt door het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad

Mechelen die geen attest van afname betekende en daartoe ook geen opdracht kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij er ten onrechte vanuit is gegaan dat de begeleiding van Payoke zonder meer stopgezet werd op 3 februari 2015, doch toont geenszins aan dat deze begeleiding nog voortduurde na deze datum. De Raad wijst erop dat het administratief dossier overigens een document bevat van Payoke ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken – Cel mensenhandel van 24 februari 2018, waarin te lezen staat *“Via dit schrijven wensen wij U mede te delen dat PAYOKE vzw vanaf 03/02/2015 de begeleiding van V.R.L. (...), (...), heeft stopgezet omdat de betrokkene op 02/02/2015 een negatief advies heeft ontvangen inzake zijn juridisch dossier. Het dossier werd zonder gevolg geklasseerd.”*, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij er ten onrechte vanuit is gegaan dat de begeleiding van Payoke werd stopgezet op 3 februari 2015.

De Raad stelt voorts vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er ten onrechte vanuit is gegaan dat de verzoekende partij op de datum van de aanvraag, 16 februari 2015, niet meer zou beschikken over een geldig verblijf. Immers wordt enkel gesteld dat het Parket op 2 februari 2015 een negatief advies gaf inzake het onderzoek ‘slachtoffer mensenhandel’, dat de begeleiding van Payoke werd stopgezet op 3 februari 2015, dat de A-kaart van de verzoekende partij werd ingetrokken en dat sindsdien de verzoekende partij zich in illegaal verblijf bevindt. Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijf (negotium) van de verzoekende partij, dat veruitwendigd werd in een A-kaart (instrumentum), niet meer werd verlengd na 18 februari 2015. Ten gevolge van het niet verlengen van het verblijf (negotium) werd de A-kaart (instrumentum), waarover de verzoekende partij beschikte, dan ook ‘ingetrokken’. De verzoekende partij toont niet aan dat de woordkeuze ‘ingetrokken’ foutief is waar het gaat om een verblijfskaart die gekoppeld is aan een verblijfsmachtiging waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Zelfs in de veronderstelling dat het hier gaat om een verkeerde woordkeuze, is het duidelijk dat door het niet verlengen van het verblijf na 18 februari 2015 de A-kaart van de verzoekende partij niet langer geldig was vanaf voormelde datum. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij stelde dat de A-kaart werd ‘ingetrokken’ op 3 februari 2015, doch enkel dat deze werd ‘ingetrokken’ na een negatief advies van het Parket. De verwerende partij kon op datum van de bestreden beslissing ook geheel terecht stellen dat sindsdien, namelijk sinds de A-kaart van de verzoekende partij werd ‘ingetrokken’, de verzoekende partij zich in illegaal verblijf bevindt.

2.1.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij uitdrukkelijk in haar aanvraag vermeldde dat zij op datum van de aanvraag geldig verblijf in België had en dus haar aanvraag vanuit geldig verblijf doet zodat zij de buitengewone omstandigheden niet dient aan te tonen, aangezien zij haar verzoek tot verblijfsmachtiging doet vanuit legaal verblijf.

De Raad stelt vast dat de uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de vreemdeling die zijn aanvraag heeft ingediend in legaal verblijf, geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen. De verzoekende partij toont voorts niet aan op grond van welke bepaling een vreemdeling, bij een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zou vrijgesteld zijn van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Ook in het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 26/2/1 van het vreemdelingenbesluit kan een dergelijke vrijstelling voor legaal in België verblijvende vreemdelingen op het ogenblik van de aanvraag, niet gelezen worden.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het legaal verblijf de buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom zij in de onmogelijkheid verkeert om een aanvraag in te dienen in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat de buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zich in illegaal verblijf bevond. Zij toont niet aan dat de motieven waar gewezen wordt op het feit dat de A-kaart van de verzoekende partij werd ‘ingetrokken’, zonder datumvermelding, en de verzoekende partij sindsdien zich in illegaal verblijf bevindt, incorrect zijn.

2.1.8. Gezien de verzoekende partij zelf stelt dat haar A-kaart na 18 februari 2015 niet meer werd verlengd, kan zij niet voorhouden niet te begrijpen wat beoogd werd met de zinsnede *‘en werd de A-kaart van betrokkene ingetrokken’*. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij heeft gesteld dat het verblijf van de verzoekende partij werd ingetrokken, doch wel de A-kaart, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de artikelen 61/2, §3, artikel 61/3

en artikel 61/4, §2 van de vreemdelingenwet of naar artikel 110ter van het vreemdelingenbesluit, daar het *in casu* niet gaat om een einde maken aan de voorziene termijn of een einde maken aan een tijdelijke machtiging tot verblijf. Gelet op het feit dat het tijdelijke verblijf van de verzoekende partij slechts geldig was tot 18 februari 2015 diende de verwerende partij geen beslissing tot beëindiging van tijdelijk verblijf te nemen. De kritiek van de verzoekende partij dat haar geen beëindigingsbeslissing werd betekend, noch een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van de voormelde bepalingen, en dat het loutere feit dat het openbaar ministerie op 2 februari 2015 besloot tot seponering niet automatisch toelaat te besluiten tot een beëindiging van een rechtsgeldig verblijf, is dan ook niet dienstig.

2.1.9. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij nog steeds rechtsgeldig op het Belgisch grondgebied verbleef op datum van haar aanvraag, doch gaat er opnieuw aan voorbij dat het de verwerende partij toekomt het bestaan van buitengewone omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het precaire en legaal verblijf van de verzoekende partij in België, zo werd gewezen op haar asielprocedure alsook op het feit dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat werd omgezet in een (tijdelijke) A-kaart, doch dat na de negatieve beslissing van het Parket inzake het onderzoek 'slachtoffer mensenhandel' de A-kaart werd ingetrokken en de verzoekende partij sindsdien zich in illegaal verblijf bevindt. Deze vaststelling is correct op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ogenblik waarop het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven incorrect zijn.

2.1.10. Het betoog van de verzoekende partij dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat ten onrechte wordt voorgehouden dat de verzoekende partij op datum van haar aanvraag zich in illegaal verblijf bevond, dit terwijl zij nog steeds over haar verblijfskaart beschikte, mist feitelijke grondslag. Immers blijkt nergens uit de motieven van de bestreden beslissing dat geoordeeld werd dat de verzoekende partij zich reeds op het ogenblik van de aanvraag in illegaal verblijf bevond. De Raad herhaalt dat de verwerende partij oordeelde dat na de negatieve beslissing van het Parket inzake het onderzoek 'slachtoffer mensenhandel' de A-kaart werd ingetrokken en de verzoekende partij sindsdien zich in illegaal verblijf bevindt, doch dat hieruit geenszins blijkt op welk ogenblik de A-kaart werd 'ingetrokken', zodat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op 24 juni 2015, wel degelijk kon stellen dat de verzoekende partij sinds het 'intrekken' van de A-kaart, en dit op 18 februari 2015, zich in illegaal verblijf bevindt.

2.1.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de verzoekende partij vanaf 20 oktober 2010 onafgebroken rechtsgeldig op het Belgische grondgebied verbleef en hier een sociaal leven opbouwde, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij deze elementen in rekening heeft genomen, doch niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheden waarom de verzoekende partij verhinderd is haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Immers motiveert de verwerende partij betreffende het legaal verblijf *"Betrokkene vroeg op 20.10.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 07.11.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 08.11.2013. Het feit dat de asielprocedure iets meer dan 3 jaar heeft geduurd, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Op 21.08.2013 meldde betrokkene zich aan als slachtoffer van mensenhandel en werd in begeleiding voorzien door vzw Payoke. Betrokkene werd om die reden eerst in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, later omgezet in een (tijdelijke) A-kaart. Op 02.02.2015 gaf het Parket van de procureur des Konings van Mechelen een negatief advies inzake het onderzoek "slachtoffer mensenhandel". Hieropvolgend werd de begeleiding door vzw Payoke stopgezet op 03.02.2015 en werd de A-kaart van betrokkene ingetrokken. Sindsdien bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf."* en *"Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is bij Update Pro en voordien ook werkzaam was in het kader van interimactiviteiten, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten of zolang betrokkene over een legaal verblijf beschikte. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 08.11.2013 én zijn legaal verblijf in het kader van "slachtoffer mensenhandel" werd stopgezet op 03.02.2015, vervalt tevens zijn officiële*

toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.” en “De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert oktober 2010 in België, volgde taallessen en legde een taaltest af op interuniversitair niveau en is werkwilleg) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” en betreffende het sociaal leven “Bovendien verbleef betrokkene ruim 23 jaar in Iran en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Om die reden kan de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” en “De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert oktober 2010 in België, volgde taallessen en legde een taaltest af op interuniversitair niveau en is werkwilleg) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.12. De verzoekende partij betoogt dat zij de beslissing tot seponering pas kon aanvechten nadat zij inzage kreeg in het strafrechtelijk dossier, wat noodzakerlijkerwijze het afsluiten van het onderzoek dat noodzakelijk geheim verloopt door het openbaar ministerie en het verkrijgen van toelating tot inzage verondersteld. De verzoekende partij laat na te duiden op welke wijze deze argumentatie aantoonst dat de bestreden beslissing gebrekkig is. In zoverre de verzoekende partij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, dient de Raad vast te stellen dat uit de aanvraag van 16 februari 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij deze argumentatie niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt de verzoekende partij toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

2.1.13. Voorts herhaalt de verzoekende partij de door haar in haar aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden en meent dat al deze omstandigheden samen maken dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden in haar hoofd bestaan.

Waar de verzoekende partij in haar opsomming verwijst naar het feit dat zij zich voorafgaand niet heeft kunnen verweren tegen de seponeringsbeslissing en dat er door haar na toelating tot inzage bijkomend onderzoek werd gevraagd waarover nog geen uitsluitel geboden is, dat zij van de ene op de andere dag uitgesloten werd van een geldig verblijf, dat zij van de ene dag op de andere geconfronteerd werd met de gevolgen van de beslissing van de procureur waarbij haar de mogelijkheid werd ontnomen om haar verblijf te versterken of veilig te stellen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze elementen als dusdanig niet heeft aangehaald in haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. In de aanvraag wordt enkel gesteld dat in zoverre haar statuut als slachtoffer van mensenhandel niet wordt verlengd, zij, zonder te anticiperen op de beslissing van de bevoegde diensten, alsnog verzoekt om gemachtigd te worden haar verblijf verder te zetten en haar economische participatie aan de Belgische samenleving te bestendigen, doch hieruit blijkt geenszins dat zij één van de vornoemde omstandigheden of feiten aanvoerde als buitengewone omstandigheid, doch enkel dat zij vraagt gemachtigd te worden tot verblijf indien haar statuut als slachtoffer van mensenhandel niet verlengd wordt.

Met het herhalen van de in de aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden en louter te stellen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn minstens dat niet geldig gemotiveerd wordt waarom de aanvraag niet op het Belgisch grondgebied zou mogen plaatsvinden, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.1.14. De verzoekende partij maakt derhalve met voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij de schending van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet aan.

2.1.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is.

2.1.16. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.1.17. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 41 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: de Handvest), van het algemeen rechtsbeginsel recht van verdediging en de regels van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Schending van artikel 61/4 van de wet van 15 december 1980, schending van art. 110ter van het KB van 08.10.1981, schending van art 41 en 51 van het Europees Handvest van de grondrechten van de EU, schending algemeen rechtsbeginsel recht van verdediging en schending regels behoorlijk bestuur. De bestreden beslissing dat de aanvraag machtiging tot verblijf zoals ingediend door de verzoeker op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk zou zijn stopgezet zou zijn om 03.02.2015.

Er bevindt zich in het dossier evenwel geen enkele beslissing die deze bewering staft.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van het Unierecht bijgevolg is het hoorrecht hierop van toepassing.

Het hoorrecht, zoals bepaald in art. 41 van het Europees Handvest van de grondrechten van de EU, waarborgt het recht op behoorlijk bestuur en verzekert het recht van iedereen te worden gehoord voor dat tegen hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vast rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht dat verankerd is in het Handvest (Hof van Justitie 22.11.2012, C-277/1).

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van het Unierecht en dient bijgevolg ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten geëerbiedigd te worden wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

Dit vloeit verder uit art. 51: " De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden".

De beperking op de reikwijdte van de gewaarborgde rechten kunnen enkel ingevoerd worden bij wet en dienen de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden te eerbiedigen. (Zie art. 52).

Het is evident dat de noodzaak in hoofde van verzoeker om een aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 te doen om zijn legaal verblijf te behouden, nu hij van de ene op de andere dag geconfronteerd werd met een niet-verlenging van zijn voorafgaand langdurig legaal verblijf als een bezwarend besluit dient gezien te worden dat de belangen van verzoeker ongunstig beïnvloedt.

Dat verzoeker nooit voorafgaand gehoord werd met betrekking tot de mogelijke gevolgen van de niet-verlenging van zijn verblijf en bijgevolg het hoorrecht zoals gegarandeerd door art. 41 van het Handvest niet werd gerespecteerd nu uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat rekening is

gehouden met de concrete omstandigheden van het leven van verzoeker voorafgaand het nemen van de bestreden beslissing.

Het recht om gehoord te worden moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Er werd niet nagegaan of er geen concrete omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig waren die aanleiding zouden kunnen geven tot verlenen van een machtiging tot verblijf.

Het hoorrecht zoals bepaald in art. 41 van het Handvest, voorafgaand de beslissing tot niet-verlenging van zijn verblijf, beslissing die nooit betekend werd en verzoeker werd bijgevolg niet gerespecteerd.

Ofschoon de voorwaarden waaronder het voorrecht van verzoeker als vreemdeling met betrekking tot het niet verlengen van zijn verblijf noch de gevolgen van de schending van het hoorrecht niet zijn vastgesteld, betekent dit evenwel niet dat de wijze van uitoefening van het hoorrecht wordt bepaald in art. 41 van het Handvest in overeenstemming zou moeten zijn met het Unierecht en enige afbreuk zou mogen doen aan de richtlijn 2008/115 EG.

Het feit dat ook de nationale regelgeving geen bepalingen heeft met betrekking tot de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot niet verlengen van hun verblijfskaart noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht vaststelt mag geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokkene (richtlijn 2008/115)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd reeds bepaald in arrest nummer 126158 van 24.06.2014 RVV 154674/2:

"Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. ...

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden".

De Raad van State besliste in haar arrest van 19.02.2015:

"Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défenses consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale européenne d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse

valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59).

L'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine».

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une

telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue". Arrest Raad van State, nr 230.257 d.d. 19.02.2015.

Dat verzoeker nooit gehoord werd voorafgaand niet-verlenging van zijn verblijf bijgevolg hij zich genoodzaakt zag een aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis in te dienen om zijn verblijf alsnog veilig te stellen ofschoon hij nooit voorafgaand met betrekking tot de beëindiging van zijn verblijf gehoord werd.

Bijgevolg het bepalen in art. 41 van het Handvest grondrechten van de Unie minstens het algemeen rechtsbeginsel van rechten van verdediging miskend werd.

Dat het recht gehoord te worden geldt als algemeen rechtsbeginsel als onderdeel van het recht op verdediging. Een recht dat ook geldt voor de heer R.L. (...)."

2.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij zich op algemene wijze beroept op een schending van *"regels behoorlijk bestuur"*, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoekende partij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van *"regels behoorlijk bestuur"*. Dit middelonderdeel is derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

2.2.3.. Wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, wijst de Raad er op dat de behandeling van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

2.2.4. De verzoekende partij stelt *"De bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals ingediend door de verzoeker op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk zou zijn stopgezet zou zijn om 03.02.2015. Er bevindt zich in het dossier evenwel geen enkele beslissing die deze bewering staft"*. Het is de Raad niet duidelijk welke kritiek de verzoekende partij hier wenst te leveren. Een deel van de zin lijkt te ontbreken. Gezien de verzoekende partij spreekt over een beslissing, kan eventueel uitgegaan worden van het vermoeden dat zij wou betogen dat het dossier geen beslissing tot beëindiging van verblijf bevat. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld verliep de geldigheidsduur van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij op 18 februari 2015, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist, zodat het de verwerende partij niet toekwam een beëindigingsbeslissing te nemen inzake de verblijfsmachtiging van de verzoekende partij. Bovendien herhaalt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft gesteld dat het verblijf van de verzoekende partij werd stopgezet, doch wel dat de A-kaart van de verzoekende partij werd ingetrokken, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 61/4 van de vreemdelingenwet of naar artikel 110ter van het vreemdelingenbesluit, daar het *in casu* niet gaat om een einde maken aan de voorziene termijn of een einde maken aan een tijdelijke machtiging tot verblijf. Indien de verzoekende partij zou hebben willen aangeven dat het dossier geen beslissing bevat over het stopzetten van de begeleiding door Payoke op 3 februari 2015, wijst de Raad erop dat het administratief dossier een document bevat van Payoke ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken – Cel mensenhandel van 24 februari 2018, waarin te lezen staat *"Via dit schrijven wensen wij U mede te delen dat PAYOKE vzw vanaf 03/02/2015 de begeleiding van V.R.L. (...), (...), heeft stopgezet omdat de betrokkene op 02/02/2015 een negatief advies heeft ontvangen inzake zijn juridisch dossier. Het dossier werd zonder gevolg geklasseerd."*, zodat het dossier wel degelijk een beslissing waaruit de stopzetting van de begeleiding door Payoke blijkt, bevat.

Een schending van de artikelen 61/4 van de vreemdelingenwet en artikel 110ter van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij nooit voorafgaand met betrekking tot de beëindiging van haar verblijf werd gehoord, wijst de Raad er vooreerst opnieuw op dat nergens uit de

bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat het verblijf van de verzoekende partij werd beëindigd, doch wel dat de geldigheidsduur van haar tijdelijke verblijfsmachtiging was verstreken en dat het verblijf niet werd verlengd. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij niet gehoord werd voorafgaand aan de niet-verlenging van haar verblijf, dient de Raad opnieuw op te merken dat dergelijke kritiek niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing, en dan ook niet dienstig kan aangevoerd worden.

2.2.6. De verzoekende partij beroept zich op het recht op horen zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien belette niets de verzoekende partij haar aanvraag aan te vullen. Uit het administratief dossier blijkt dat de tijdelijke A-kaart van de verzoekende partij een laatste maal werd verlengd op 12 augustus 2014 en dit tot 18 februari 2015. Uit het administratief dossier blijken geen verdere verlengingen en ook de verzoekende partij houdt zelf voor dat haar legaal verblijf verstreek op 18 februari 2015. De bestreden beslissing werd genomen op 24 juni 2015. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van de artikelen 41 en 51 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER